

V-am cumpărat!

Consiliul Local este plin de oameni care au interese. Toți sunt cu ochii la bani. Scripcaru a reușit să îi păcălească deși este cercetat penal pentru corupție. Asta ne spune că foamea lor este mare și dorința pentru furtul banului public și mai mare. Poate pe voi v-a cumpărat Scripcaru, dar el va merge la pușcărie iar voi veți da cu pixul. Pentru că a ajuns cât ați furat! Este timpul să faceți ceva și pentru oamenii care v-au votat. Este timpul să nu mai furați!

Cornelius POPA

Editorial

Lichelismul – ca stare

Sintem atit de obișnuți cu lichelele și lichelismul încit aceasta ni se pare starea de normalitate. Și o îmbrățișăm, o susținem. O propagăm, inclusiv prin votul nostru. Așa că nu are nici un sens a ne mai arăta revoltați că, la fotbal, ne bate Albania.

Duminică, 19 iunie. Seara. România este înfrântă rușinos – meritat, dar rușinos – de Albania, la fotbal. Este al nu mai știu citilea meci în care jucătorii României își dau adevărata măsură a valorii: vedetisme fără nici o bază, suficiență, aroganță. Au jucat exact așa cum se fac mai toate lucrurile din România. Așa cum se face, în școlile din România, educația. Adică prost, superficial, mimat. Au jucat așa cum se face sănătatea în România. Adică furînd. Furînd nu bani, ci speranțele a milioane de suporteri. Spulberîndu-le cu cinism iluziile. Au jucat exact așa cum se face în România administrația publică. Locală și centrală. Adică în disprețul celor mulți, fără chef. Și, ca să nu o mai lungesc, s-au dovedit a fi adevărați români. Adică puturoși, indolenți, fără determinare. Exponenți ai lichelismului național. Căci toți ăia care și-au găsit locuri călduțe în administrație, în companiile naționale, în educație, în sănătate și, mai ales, în politică, doar pentru a-și face

lor gușa mare, fără talent, fără dăruire, fără hărnicie, fără efort, au, în comun, un mare adevăr: sînt lichele.

Desigur, nu are nici un sens a pune în antiteză jocul albanezilor. Care au fugit în teren cît 20 și au muncit cît pentru cinci meciuri. Dar pentru ei era ceva normal. Pentru că altfel nici nu poți explica minunile care au făcut să înflorească o Albania care acum un sfert de veac crăpa de foame și sărăcie. O Albania care azi are autostrăzi, care are lege prin care s-au sistat tăierile de păduri în întreaga țară, o Albania cu un turism înfloritor.

Vreau să vorbesc, în schimb, despre România tăcută. Demnă. Harnică. Evident, din aceste „cauze” – minoritară și marginalizată. Ținută sub preș pentru că – EVIDENT – seriozitatea, determinarea, demnitatea reprezintă tare ce trebuie ascunse. Trebuie puse în umbra unei României tabloidizate, manelizate, ingenuncheate în lichelisme.

Sîmbătă seara. Sîmbătă, 18 iunie. „Purtătorii frunzei de stejar”,

respectiv naționala României la rugby, și-a adjudecat finala Cupei Mondiale a Națiunilor la Rugby. O finală disputată cu Argentina, (20-8), Argentina fiind unul dintre marii lumii internaționale a rugbyului. Rugbyștii au intrat în teren fără aere de vedete, fără suficiență, fără trac și fără superstiții. Au pus, adeseori la propriu, osul la bătaie și au cîștigat. Muncind cît trei echipe și făcînd spectacol. Aducînd entuziasm în tribunele de la baza Triumf din Capitală. Și – era cît pe ce să uit – fără să aibă promisiunea unor prime de victorie de zeci de mii de euro de căciulă. Dar aici este o mică-mare diferență: rugbyștii nu se rup în figuri prin cluburi. Nu umblă cu zece pițipoance după ei. Nu se afișează cu autoturisme de zeci sau chiar sute de mii de euro. Nu sînt vedete. Sînt doar muncitori. Doar serioși. Doar perfoмери. Și, mai ales, nu sînt lichele. Victoria lor – deși ar fi fost cazul să ocupe primele pagini ale ziarelor – s-a petrecut într-o totală discreție.

Normală într-o țară anormală în care marile vedete sînt și marile lichele. Nici nu aveau cum să fie pe prima pagină pentru că în lumea rugbyului nu există alde Becali. Nici Jiji, nici Giovanni. Nu există Copoși și nici Borcea, nici Stoica. Lichelismul este necunoscut aici.

Aceasta este mica și discreta Românie. O Românie pe care, insular, la extrem de mici dimensiuni, o întilnești te miri unde. Și în școli, și în industrie, și în sănătate și în servicii. Dar este atît de discretă încit nici nu o mai observi. Sintem atît de obișnuți cu lichelele și lichelismul încit aceasta ni se pare starea de normalitate. Și o îmbrățișăm, o susținem. O propagăm, inclusiv prin votul nostru. Așa că nu are nici un sens a ne mai arăta revoltați că, la fotbal, ne bate Albania. Că realul Cherecheș, primar de Baia Mare, prestează, din închisoare, jurămîntul care începe cu formula „Jur să respect Constituția și legile țării”. Legile unei Românie a devenită o țară a lichelelor.

Bogdan
GABRIEL

Aceeași lăcomie de varan se vede în ei, însă fiind femeie, îmi dă senzația unui șarpe, a ceva sinuos și hulpav. Îmi lasă senzația unui păianjen „văduva-neagră”. „Ăștia” sunt cei care «i-au făcut» pe «ceilalți», «ca la poker».

Contraeditorial

Femeia te ridică, femeia te coboară

Pe 23-06 -2016, a avut loc ședința de investire a Consiliului Local nou format de la Brașov. Era programată la ora 14 și bineînțeles că a început undeva pe la ora 14 și 35 de minute. Atmosfera? Atmosfera exact ca în: „Zbor deasupra unui cuib de cuci”. Am avut senzația unei extrapolări din „Azilul de noapte a lui Maxim Gorki”, spre o stare de insanitate mentală.

Cu câteva minute înainte de a începe lucrările, brusc în zumzăiala caracteristică unor astfel de adunări se aude isteric: „Publicitate!” era Prefectul care se ridicase în picioare zâmbind tâmp, moment în care intră FDGR-ul cu Bozo în frunte (același Macedonsky) agitând frenetic un steag al Elveției și strigând cu privirea turbure: „Land Elvetian, Land Elvetian!” ăștia sunt cei care vor conduce destinul Brașovului? Mă cutremur! Un obedient director de prefecură, încearcă să-și scoată șeful din penibil, dar reușește doar să-i stâlcească numele în timp ce din jur i se șoptea: „Băncilă! Băncilă!” Începe ședința, se face prezența, un singur absent: Duțu Tudor. „Motivat, motivat!”

Motivat, nemotivat, beizadelul, lipsește, bine că l-ați votat! Categorie că lucrările ședinței nu se puteau desfășura cu un vătaf nemulțumit, respectiv Stăpânul Tâmpului, Geniul de sub Șaua Tâmpului, Descăleătorul Junilor, Marele

Reales, nu putea să stea la ședință fără fotoliu, în condițiile în care, toți ceilalți stăteau pe scaune, că doar asta-nseamnă să fii primar, pe barosaneala aferentă! Lângă dânsul, un domn judecător ce a dat girul de legalitate lucrărilor. Gazdă buna domnului primar, ce l-a mai „cultivat” pe judecător, zâmbitor, curtenitor, condescendent, seducător, ca un motan birmanez era domnul primar pe langa judecător. Stai linistit Gică, ăsta-i de la Judecătoria, nu are trecere nici la DNA nici la Curtea de Apel, au și ei ierarhiile lor. Multe pauze, foarte multe pauze și foarte lungi, 30-35 de minute. Mă duc să-mi iau o apă și trec pe lângă niște tineri observatori, îi aud: „Prea multe pauze, prea lungi!”, sunt dezamăgiți. Intorcându-mă cu apa, trec pe lângă un grup de la PSD. Sunt agitați și nervoși și ușor dezamăgiți (dar nu e dezamăgirea tinerilor de adineaori, e o altfel de dezamăgire), fără voia mea îi aud: „slabi negociaatori, slabi de tot, să ieși tu pe locul doi și să nu iei nici măcar un vice-primar, măcar city-manager, să ai unde deschide o ușă în primăria asta. Și la județ ce-au făcut? Se visau președinți de CJ și au negociat praful de pe tobă. Ne-au făcut ăștia ca la poker!” Îi urmăresc privirea și mă uit spre „ăștia”. Văd în dreapta primarului, un grup compact, figuri imobile, tăcuți, disciplinați, din când în când își apropie capetele

Diva și divul

și se sfătuiesc, după care revin la forma imobilă. Privesc spre ceilalți rece, dar cu lăcomie. Sunt ca niște varani, reci și rapace. Observ între ei o femeie tânără, o privesc mai atent, îmi place ce văd, forme frumoase, bine conturate, ochi migdalați, ten ușor spre măsliniu. Păcat că ochii sunt goi și cruzi. Aceeași lăcomie de varan se vede în ei, însă fiind femeie, îmi dă senzația unui șarpe, a ceva sinuos și hulpav. Îmi lasă senzația unui păianjen „văduva-neagră”. „Ăștia” sunt cei care „i-au făcut” pe „ceilalți”, „ca la poker”. Un fotograf de presă care trece pe lângă mine îmi șoptește: „garda pretoriana a lui Scripcaru!” Într-adevăr asta este senzația pe care o lasă. Dacă nu aș ști ce abominații a făcut PDL-ul și mai nou PNL-ul, i-aș admira. Sunt ca un „bloc armat”. Femeia te ridică,

femeia te coboară: asistăm la o declarație de renunțare la calitatea de membru în Consiliul Local din partea unei doamne, pentru ca soțul ei să rămână cu această calitate. Politica românească este o mare familie. O mare și o tandră familie. De ce tandră? Pentru că am sesizat foarte multă tandrețe în vocea unui LUP BĂTRÂN într-ale politicii când se adresează unei colege mult mai tinere, o brunetă frumoasă, cu trăsături distinse, înainte ca aceasta să depună jurământul: „Alex ai emoții?” și după jurământ cu vocea tremurată și ochii umezi: „Felicitări Alex!” Viceprimarii? Mihai Costel și Barabas Laszlo, numai că, citind analiza făcută pe larg în prima pagină, veți observa că BARABAS este celălalt viceprimar.

Din nou, despre colapsul sănătății

Am evitat în ultimele săptămâni să reiau temele majore ale sistemului de sănătate din România. Am trecut prin procesul alegerilor locale, viața politică a avut alte priorități, iar viața publică, în general, s-a mulat pe jocul electoral. E drept, participarea la vot a fost destul de scăzută, dar, în opinia mea, absenteismul arată mai mult decât apatie; arată faptul că oamenii s-au săturat de felul în care funcționează clasa politică și, pe cale de consecință, chiar societatea.

Știm, axiomatic chiar, că sistemul de sănătate este parte intrinsecă a sistemului social, dar pentru că are un specific mai mult decât aparte, este sensibil, vizibil, cunoscut de toată lumea. Iar lumea care face cunoștință cu acesta nu trece pragul spitalului sau al cabinetului medical de plăcere.

Ultimele declarații ale noului ministru al Sănătății (al cătelea?), domnul Vlad Voiculescu, reprezintă o definiție dură a ceea ce a găsit la preluarea mandatului său. „Primul gând care-mi vine în minte când mă gândesc la sistemul de sănătate este cuvântul «feudal». Este o feudă de sus până jos și într-un sistem feudal e mai puțin vorba despre oameni, despre oameni buni sau răi, este vorba de sistem și despre păstrarea feudei, a privilegiilor. Este un sistem feudal și sper ca până la sfârșitul acestui mandat

să destrucțurăm câteva lucruri”, a afirmat pu-blic noul ministru.

Primul și cel mai puternic răspuns la aceste declarații a venit din partea Colegiului Medicilor din România. Într-un comunicat transmis presei, Colegiul Medicilor răspunde că personalul din sănătate are tot dreptul să fie demn și mândru de munca sa și că în relația dintre medici și pacienți „au apărut jocuri de interese, manevre economice, manipulări mediatice, malversațiuni financiare, dezinformări mediatice, care nu au nimic de-a face cu relația fundamentală în sănătate: medic-pacient. Po-liticul induce de zeci de ani, în mod conștient sau inconștient, deliberat sau întâmplător, ideea că doar el poate garanta cetățenilor, prin reglementări, sănătatea națiunii și a individului”.

Colegiul Medicilor mai transmite ministrului un mesaj prin care îi cere, dacă acesta este interesat de sănătatea națiunii, să se detașeze de „gândirea structuralist-politică a unui înalt funcționar public și să vă aliați

cu cele două categorii fundamentale ale sistemului sanitar: personalul din sănătate și cetățenii”.

Nu vreau deloc să par discipol al lui Solomon și să spun că ambele părți au dreptate. Părțile aflate în dialog în această perioadă au, fiecare, o doză de dreptate. Dacă privim actul medical ca pe un exercițiu individual de practicare a profesiei, atunci cel mai important aspect este cel al relației dintre medic și pacient. Dacă medicul este competent (slavă Domnului, avem foarte mulți medici de calitate) și este și onest (eu cred că majoritatea medicilor sunt onești și nu condiționează actul medical), atunci pacientul este pe mâini bune. Iar un simplu „mulțumesc” spus la plecarea din spital de un om care a venit pe targă sau inconștient și pleacă pe picioare, cum spu-nem noi, reprezintă satisfacția supremă pentru orice doctor.

Dar această relație individuală medic-pacient nu este doar urmarea unei întâlniri simple între cei doi. Relația este reglementată, susținută financiar și cu medicamente, cu logistică și cu aparatură medicală de un sistem care, vrem sau nu vrem, este coordonat politic. Sănătatea este o instituție, iar derapajele la nivelul funcționării insti-tuției afectează în mod direct relația medic-pacient.

Pentru ca instituția sănătății să funcționeze

corespunzător așteptărilor unui popor european în secolul nostru trebuie să funcționeze corect și să aibă acces la resurse. De ani de zile vorbim despre subfinanțarea sistemului de sănătate și vorbim în van toți cei care am reclamat acest lucru. Tot așa cum vorbim despre corupție, nepotism, delăsare. Tot așa cum vorbim și despre exodul medicilor și al personalului medical.

Chiar dacă nouă, medicilor, ne este suficientă exercitarea profesiei, statul nu poate fi scos din ecuație, iar răspunderea prezenței acestuia revine instituțiilor publice cum sunt Ministerul Sănătății sau Casa Națională a Asigurărilor de Sănătate. Prin urmare, ministrul trebuie să fie aliatul personalului din sănătate și al pacienților pe care Colegiul Medicilor îl cere, dar în interiorul sistemului, acolo unde are rol de coordonare a acestuia. Tehnocrat sau politic, indiferent de culoare, ministrul este responsabil de corecția funcționării a unui sistem pentru care se bate ca să fie finanțat corespunzător. Și este responsabil și pentru greșelile sistemului. Mi-aș dori ca domnul ministru să schimbe acest sistem feudal într-unul modern și cu standarde ridicate. Mă tem însă că vorbim despre un sistem aflat, real, în colaps.

Prof. dr. Alexandru
Vlad CIUREA

Politica la nivel local se pare că este sora mai mare a prostituției

Dan
VĂJU

Politica la nivel local se pare că este sora mai mare a prostituției, în loc să fie arta compromisiului în slujba cetățeanului. Păi ce-ați făcut mă nene, măaaa? Majoritate în Consiliul Local fără PSD? Aoleu! A făcut mai marele înșurubat în scaunul primăriei în așa fel încât și-a tras viceprimar de la partidul marinarului. Aoleu, și-au strâns ocult mâinile pe sub masă, lăsând cu ochii în soarele lucitor de iunie, partidul somităților penale. Dar ce avem aici? Membri ai PER demși pentru că nu o pun la o combinație cu primarul. Dați-mi două palme! Cu forță că am senzația că mă uit la un circ grotesc, unde cei care se scuipau în campanie, acum se pupă duios pe gură. Vai, dar dați-mi și o lămâie ca să-mi taie greața! Ce caractere, ce promisiuni, ce amenințări! Rahat! Și apă rece și scumpă de la chiuvetă. E ca în bancul ălă cu doi bandiți care nimeresc într-o ședință de plen în parlament. Ce fac ei? Păi își cer scuze de întârziere și se așează la locurile lor. Îmi vine să râsul-plânsul, pentru că, deși e banc, are un graunte imens de adevăr.

“Ce caractere, ce promisiuni, ce amenințări! Rahat! Și apă rece și scumpă de la chiuvetă. E ca în bancul ălă cu doi bandiți care nimeresc într-o ședință de plen în parlament. Ce fac ei? Păi își cer scuze de întârziere și se așează la locurile lor.”

Caragiale, tată, să fii tu odihnit și sănătos acolo la dreapta Tatălui, unde ești, că nimic nu s-a schimbat, a rămas la fel ca în piesa „O scrisoare pierdută”. „Din două una, dați-mi voie: ori să se revizuiască, primesc! Dar să nu se schimbe nimica; ori să nu se revizuiască, primesc! dar atunci să se schimbe pe ici pe colo, și anume în punctele... esențiale” zicea nemuritorul personaj Farfuridi. Ce să se schimbe măi fratele meu... în afară de buzunarele unde strâng șpagile din combinațiile generoase pe bani pe care îi plătim la buget? Nimic. Circul merge înainte fără teamă de arest, fără teamă de oprobriu public, fără teamă de nimic. Păi da, mai nou dacă nu ai un dosar penal, o condamnare, ceva, ești cam

Noni Paraschiv, securistul de serviciu de la Primăria Brașov aducându-i aminte inculpatului George Scripcaru că echipa câștigătoare nu se schimbă niciodată

nimeni. Ai CV-ul gol, nu ești de încredere. Dacă nu te bagi cu băieți mari să faci o treabă, o manșogărie, un șmen, chiar cu riscul de a pune cîn trebuie mâna pe tine, mori de

foame, și mai și rîd oameni de tine. Un prieten bun de-al meu a zis o vorbă mare, și am promis că o să-l plagiez de fiecare dată când o să am ocazia. Stateam noi relaxați

într-o zi pe o terasă, când la un moment dat a zis „Bă băieți, nu fiți proști. Mergeți la muncă degeaba că vă iauăștia și pielea de voi, și nu vă alegeți cu nimic. Ce iei pe mere, dai pe pere, și la pensie o să vă scărpinăți în buzunar că o să fie gol, și voi nu ați făcut nimic. Învățați mă să jucați la pariuri. Faceți un ban cinstit dintr-o afacere cinstită care merge și pe criză și pe necriză, indiferent de cine e la putere. Un milion pe zi (lei vechi n.n.) dacă faci tot e bine, stai pe terasă în Piața Sfatului, mai bei o cafea te mai uiți la lume și răzi. Și iese de un salariu bun pe lună dacă ești deștept...” Mă întreb dacă cumva nu are dreptate. Rădem, glumim dar pe fiecare străduță mai răsărită au apărut case de pariuri. Te uiți la un meci de fotbal și în pauze sunt reclame la case de pariuri on-line. Locuri de muncă văd că nu se inghesuie să facă și oricum stăm cu gurile căscate și nu ne mai trezim. Mai un fotbal, mai o discuție aprinsă despre Nea Puiu și cum ne-a bătut Albania la fotbal, mai o ieșire greșită a lui Tătărușanu, oare ce mai face Simona Halep, dar Simona Begu... bine că e cald și berea ieftină la pet e rece. Pui mâna și înveți statistică sportivă, urmărești rezultatele, dezvolti un sistem pe „Șirul lui Fibonacci”, te familiarizezi cu „Martingala” și gata, te prezinți cu biletul de pariuri în mână la agenție. Păreerea mea dacă se poate trăi numai din asta? Am auzit despre cineva că ar fi câștigat 200.000 de euro într-un an. O fi bine, o fi rău, o fi adevărat, o fi minciună? Dar mai că îmi vine să mă închid în casă și să studiez problema. Măcar o să îmi devieze atenția de la mizeria cotidiană și poate fi și profitabil!

Târguiala politică ca la piață!

În urma alegerilor locale din 5 iunie, Făgărașul a ales un independent în fruntea primăriei. În Consiliul Local au ajuns 7 membri PSD, 5 de la PNL, 3 de la FDGR, 2 ALDE, 1 PER și 1 de la partida Rromilor.

Imediat după validarea mandatelor au început negocierile din spatele ușilor închise pentru a se stabili care va fi persoana sprijinită pentru postul de viceprimar al Făgărașului.

Ceea ce nu știu majoritatea celor care s-au agitat ca sifoanele în campania electorală pe tot felul de rețele de socializare, pe stradă, pe la terase după o bere rece este că indiferent de ce au spus în campanie, politicienii tot pe-a lor o știu.

Adică negocieri în spatele

ușilor închise, discuții și momeli politice. Dacă votezi pentru al nostru s-ar putea să primești ceva, uite chiar îți spunem și ce. Cum, nu îți convine ce ți-am dat? Mai punem ceva?

Pentru necunoscătorii în ale politicii, ci doar la simpla chibritare de pe margine, vă confirm că așa se poartă negocierile. ca la piață. Să nu aveți cumva impresia că este altfel. Și toți cei pe care îi veți vedea la ședința de investire a primarului, a consilierilor locali și de alegere a viceprimarului sunt la fel de complici la aceste târguieli.

Majoritatea celor care au dorit schimbare și au și votat-o vor avea marea surpriză să constate că li s-a tras paiul prin gură. Și au fost și s-au lăsat prostiți. Cum adică principii politice? Te-ai aștepta ca

toate formațiunile politice care au ajuns în consiliul local să propună câte un viceprimar, acesta să vină în fața consilierilor validați și să își expună un program de lucru, cu obiective și modalități de îndeplinire. Vacs albina!

Independentul primar ales al Făgărașului a avut un cuvânt de spus doar în a spune cu cine nu vrea să facă echipă, nu cu cine ar vrea. Adevărul că și oferta a fost anul acesta destul de limitată. Totul este negociabil? Da și nu. Totul e negociabil, dar nu mereu și nu pentru oricine. Funcțiile de conducere din societățile comerciale din

subordinea primăriei vor fi în continuare negociate la troc. Îmi lași mie postul de la Piețe, îți dau ție postul de la Nitroparc, nu pupi nimic la Salco că acolo este mălaiul mare, gros și numai noi avem acces. Este ca în sectorul de vânzări directe: faptul că o purtătoare de săni mari a primit o reducere la ceva nu înseamnă că și tu vei primi aceeași reducere. Că i-am făcut o reducere unui client vechi sau unui prieten nu înseamnă că și tu vei beneficia de același preț. Fiecare situație e diferită, fiecare client e diferit.

E aiurea când majoritatea oamenilor aleg maximele stupide ca și ghid în viață.

Vanzatorii sunt obișnuiți să negocieze mereu. Chiar și când prețul este final, oamenii vor să mai tragă un pic de el. Chiar și când prețul este excepțional de bun, vânzatorii vor încerca să obțină un rabat. Asta e jobul lor. și e al naibii de obositor.

Aceste târguieli se conduc de cei pricepuți și cu state de plată vechi în spatele partidelor. Ce nu știu cei care au votat în 5 iunie este că de fapt totul se negociază pe spinarea lor, pe banii lor, pe încrederea lor.

Votul vostru

Zilele trecute avut loc ședința de investire a noului Consiliu Local care va decide soarta orașului pentru următorii patru ani. Și a noului primar, "independentul" George Scripcaru. Ei așa zic, că celeul(consiliul local) decide și că Scripcaru este independent. Eu zic și demonstrez de fapt contrariul : consiliul local este o adunătură de indivizi care au generat o cooperativă politică aproape penală care este condusă de cercetatul penal primarul Scripcaru. Să argumentăm.

Primarul George Scripcaru. A dat la bobi și la cărți și i-au ieșit drumuri la ceas de dimineață devreme pe la poarta DNA-ului. Pentru un mizilic de șpagăuță care la Codul Penal se cheamă corupție. Zice DNA-ul că Gică Crai s-a aruncat la ceva pachete cu pomană și la ceva firfiri (mărunțiș pentru partid). Acum pentru că este doar abia cercetat, Craiul are voie să candideze. Ceea ce a făcut și a câștigat. Motivul este simplu – trebuie să tragă de timp pentru a ascunde încă alte matrapazlăcuri făcute pe la primărie. Poate așa reușește să ascundă probe pe care cei de la DNA le caută. Ghinion, DNA cam are totul. Destul de multe cât să mai iasă de ceva noi dosare. Tot despre șpagă, corupție, trafic de influență. Pentru că totuși „încercarea moarte n-are”, Scripcaru a controlat alegerile mai ceva ca sanepidul focarul de râie. S-a dat independent, dar pe mâna partidului a făcut blatul. Blatiștii știți care sunt, i-am mai prezentat – toți foștii pdl-iști plus o mână de pnl-iști flămânzi. Care blatiști i-au făcut campanie pe banii partidului deși aveau un candidat oficial care și ăla a tăcut mălc, că altfel îi lua Jupânul și resturile de ciolan. Cei mai mari blatiști care i-au asigurat „independentului” cale liberă au fost cei care provin din nucleul dur al PDL. Nici unul nu a fost în stare să conducă propria afacere, să-și facă bani prin

abilitățile lor de manager. Abonați doar la contractele cu statul. Așa avem azi încă un City Manager (administrator public) un individ pe nume Miklos Ganz care are o firmă în insolvență, firmă prin care a dat „țepe” altor firme și bugetului de stat. Un șef la metropolitană care împărțea pachete de acasă pentru alegătorii defavorizați – și aici fac vorbire despre bugetarul Dragoș David. Asupra căruia vom reveni, pentru că a avut o evoluție interesantă, cu o avere făcută din banii publici. Despre consilierul „viteză” Ciovică, care deși nu are afaceri sau o firmă pentru care plătește taxe în România prosperă. În fapt, tânărul manipulator de lăbuță pe numele lui Ciovică este doar un individ care face trafic cu mașini de lux pentru care nu plătește taxe. Asupra lui vom reveni sub titlul „Afacerea Ingolstadt! Și tot despre el vom face vorbire în speța „cărniță proaspătă”.

Apoi George Scripcaru a demonstrat că știe cum este cu foamea. Experimentat de mic și obișnuit cu fierturile de buruieni, apoi dedat la cărnita proaspătă, primarul a exploatat fomița de putere și orgoliul unor alți indivizi. Întâi i-a pus la masă pe cei de la UDMR. Amante desăvârșite ale puterii, consilierii UDMR au negociat mereu cu lista de cereri pe masă. Satisfaci cererile, primești susținere, nu satisfaci, nu primești. Asta nu i-a împiedicat niciodată să se sucească la momentul schimbării

Scripcaru a mai făcut o mișcare bună pentru el – l-a cooptat pe Mihai Costel și și-a aservit PMP-ul Brașovean

majorității. În fond, nimic de judecat, mentalitatea de întreținută nu se schimbă nici în politică. Ba chiar se accentuează.

Apoi Scripcaru a mai făcut o mișcare bună pentru el – l-a cooptat pe Mihai Costel și și-a aservit PMP-ul Brașovean. A fost relativ ușor dacă ținem cont de faptul că tânărul Mihai Costel i-a fost subordonat și consilier local în PDL, pe vremea când umilea PNL-ul. Și l-a cumpărat cu un post de viceprimar care a venit mânășă peste orgoliul tânărului pemepist. Probabil o să-i delege sarcinile de îngrijitor șef la grădina zoologică, loc unde se poate conversa cu maimuțicile. Ciudat este apetitul lui Mihai Costel pentru propriile flegme politice și care în precampanie și în campanie scuipa galben unuros peste fostul și actualul său șef. Să vedem ce declara în campanie:

„Problema cea mai gravă este că

în prezent ponderea cea mai mare a populației noastre este în jur de 40 de ani și tinde spre îmbătrânire, iar tinerii noștri, între 20-24 de ani, ne pleacă din oraș. Acest lucru este cauzat de factori multipli, cum ar fi: lipsa unei oferte educaționale corelate cu piața muncii; lipsa unei vieți culturale efervescente, și cel mai important, o piață a muncii aproape inexistentă sau mai bine spus neatractivă. Pierderea masivă a populației tinere între 20-24 de ani și îmbătrânirea populației are efecte drastice pe piața muncii locale. Drept urmare oferta de muncă a AJOFM are 50% din locurile de muncă pentru persoane necalificate.

La auzul că păpușa preferată a municipalității s-a cam stricat, consilierii locali au dat buzna, la aceeași dată, să pună umărul la perfuzarea jucăriei favorite. De contextul caracterizat de derută au profitat și vreo 30 de pensionari pofticioși, care, la auzul că e rost de ceva scandal și

glucoză, au venit să militeze pentru menținerea centralismului termic. Situația Tetskronului a devenit critică, oficial, din data de 27 februarie 2016, când societatea a rămas fără licență de operare. Versiunea oficială a Primăriei este că Tetskron a depus pentru relicențiere documentația, care a fost respinsă de către ANRSC din cauza pierderilor pe care le-a acumulat societatea. Mai mult, a fost acuzată conducerea Tetskron că a „împăiat” situația și a întârziat două luni să înștiințeze conducerea Primăriei despre consecințele expirării licenței. La această situație fără precedent s-a ajuns datorită neasumării responsabilității de către factorii decidenți, cu atribuții în acest sens. Concret, de aproape jumătate de an asistăm la un ping-pong între Consiliul Local și Primăria Municipiului Brașov, finalizat prin tragerea la răspundere a unui „șap ispășitor” și anume conducerea societății Tetskron

Ce să vezi? Marele Gospodar al burgului, cunoscut și ca Triplul Licențiat, promite brusc „marea cu sarea”. Dintr-o dată edilul, proaspăt ieșit din anestezia pe care i-a administrat-o DNA anul trecut, este cuprins subit de o dragoste nețărnută față de medicii și profesorii fără posibilități, care în viziunea sa, se calcă în picioare să vină și să profeseze în Brașov. Pesemne, ahtiat să ia cireașa de pe proiectul construirii unui spital regional în Brașov, candidatul Scripcaru și-a fixat un obiectiv de campanie: construirea, prin ANL, a unui număr de 100 de apartamente pentru medici și profesori. Scop: fidelizarea specialiștilor din exterior, deși în prezent, în Brașov, avem în aceste domenii un clar excedent. Este o manevră care în argoul politic este cunoscută ca „șmenuală

Nou alesele în Consiliul Local Brașov

nu a contat deloc

Sforarul PSD, Liviu Lupu (în spatele primarului), acest hopa mitică al politicii brașovene și mereu abonat la banii publici

electorală“.

Mai recent, din „salva“ de promisiuni de campanie, primul „independent“ de sub Tâmpa, doldora de idei în ultimele 2 săptămâni, devine extrem de prolific în privința mărețelor schimbări ce urmează a avea loc în zona gării Brașov (a se citi în zona hotelului Kronwell). Deși recunoaște că demersurile sale de trecere a clădirii gării Brașov de la Ministerul Transporturilor în administrarea Primăriei, au fost sistematic respinse, cu perspective cu tot, actualul edil se încăpățânează să schimbe total relieful din fața gării. Promite o parcare subterană și o zonă verde în locul stației RAT, care va fi strămutată în stânga clădirii gării. Niciun cuvânt despre autogară și despre stația de taxi și nici despre parcare devenită aproape inutilă de la Unirea Shopping Center. Mai remarcăm că, în realitate, inițiativa cu strângerea de semnături, deși cu o „recoltă“ foarte slabă, demarată de mai bine de un an de către o persoană fizică, se pare că nu este altceva decât tot o șmeniuială electorală. Întrebarea firească în legătură cu acest proiect este: Cu ce costuri și pe ce interval de timp se va întinde acest mega-șantier?

Politica Primăriei Brașov pentru tineri - să facă o facultate și să lucreze casieri la Hypermarketuri!

Fac un apel pe această cale actualul Primar al Brașovului să înceteze de urgență „bătrânele“ tactici de „dres busuiocul, îngrășat porcul și furat cireșe de pe tort“ și să nu mai cheme la ordin în pas de defilare toate structurile aflate direct sau indirect în subordine. Nu de alta dar nu crede nimeni în „dragoste cu de-a sila“ iar dacă e de interes, atunci vom

cere să se declare darul și să se posteze public cv-urile „nașilor“.

Eu sunt doar curios, tare curios, cu ce l-a cumpărat Scripcaru pe tânărul matelot. Pentru că postul de viceprimar este bun pentru orgoliu, dar de foame nu ține. Așa că bănuiesc că va primi ceva contracte pe bani publici, contracte care vor fi derulate prin firmele tinerilor îmbrăcați după moda marinărească. Vom studia și vom descoperi.

Să vedem ce a mai reușit Scripcaru. A reușit să destrame singura formațiune politică care îi făcea opoziție reală – PER Brașov. Filiala Partidului Ecologist condusă de Ionel Goiescu făcuse pasul de a semna constituirea unui grup politic alături de Forumul German și de PMP. Cum PMP-ul a trădat prin Mihai Costel care și-a luat prăjiturica, a urmat PER-ul. Goiescu a declarat clar că nu dorește să se așeze pe scaunele puterii, că nu dorește să pape banii publici prin contracte mascate de

interpuși. A declarat că dorește să construiască și să servească interesele celor care i-au votat și le-au acordat încredere. Pentru acest lucru și pentru că nu a fost de acord cu subordonarea față de „independentul“ Scripcaru a fost „executat“. Dar a fost prost executat. Astfel, conducerea centrală a partidului l-a exclus pentru că nu dorește să pună mâna pe funcții. În adresa 81/20.06.2016 este numit președinte interimar al PER Brașov un domn Nămaescu Cătălin. Apoi în adresa 82/20.06.2016, Ionel Goiescu este exclus din PER și astfel pierde orice calitate. Adică să ne înțelegem,ăștia de la PER central sunt așa de bătuți în cap că nu respectă o ordine firească. În fapt, așa cum am arătat prin publicarea înregistrării ședinței din cadrul Biroului Politic al PER (pe siteul gazetabrasovului.ro), lui Ionel Goiescu i se reproșează că nu se subordonează lui Scripcaru și că nu merge la primărie să pună lăbuța pe putere și pe contracte.

Adică nu vrea să pape și gura lor ceva, că vrea să facă o construcție politică curată. Interesantă a fost poziția celor doi consilieri PER din ședința de validare – Marius Comșa (soțul jurnalistei Mariana Sebeni care merge consilier județean) și Dna Donosa Adina. Cei doi consilieri PER au votat unul împotriva altuia la validare. Explicația este simplă: Mariana Sebeni, care a obținut un lamentabil scor de sub 2% pentru postul de primar acum face balet politic. Desigur, ca jurnalist nu am ce să îi reproșez. Sau poate am, dar fiecare jurnalist are propria direcție. Dar ca politician... A trecut pe la mai multe formațiuni politice. La fiecare a făcut baletul de rigoare. Ultima sa participare a fost sub comanda Forței Civice coordonate de Dumitru Ioan Puchianu. Si acolo a pierdut politic, dar se pare că nu și financiar. Oricum, necunoscute sunt căile politicii duplicitare...

Am mai putea face vorbire despre secretarul primăriei. Veșnicul fost securist „Noni“ Paraschiv. Așa bătea oamenii pe vremea comunismului și cu bătaia îi convingea pe unii că sunt „dușmanii orânduirii“. Acum se pare că l-au

apucat regretele și bate mătâni și face cruci la biserică în fiecare duminică. Ce să zic Coane, poți să dai cu „pământul“ cât vrei, tot la viermoi ajungi. Iar cei pe care i-ai bătut și i-ai schingiuit abia te așteaptă să dai socoteală. Dar mai ai o șansă – să nu mai girezi hoțiile din primărie. Altfel... mulți te așteaptă, precum pe Vișinescu. Sigur nici tu nu scapi! Toți sunt plini de interese și cu foamea în gât? Nu vă pasă! Stați să vină iarna să vedem de unde luați și plățiți căldură, iar până atunci vă urez ligheneală plăcută. Adică o frumoasă spălare la lighean!

Despre PSD pot doar să spun că este un jucător de liga mică. Coordonat de interesatul Liviu Lupu, preocupat doar să-și asigure afacerile, PSD va rămâne tributatar intereselor personale ale celor doi – Lupu și Niță. Adică cei doi oameni care s-au asigurat permanent că nu contează partidul ci doar interesele și buzunarul personal. Restul este pomană dată fraierilor care cred că mai contează!

Alexandru PETRESCU

Prefectul județului, Ștefan Tipătescu și consilierul local Popa Pripici

Astăzi seară candidăm în familie. Familia Sebeni

„Bozo“ Macedonschi, clovnul consiliului

6 | FAPT DIVERS

În grădina lui...

Karla TITILEANU
decorator

Ion? George, Mădălin sau Alejandro... dacă face curte, vreunei dame sau unei case, musai să fie frumos și pe afară, nu doar pe dinăuntru. Pentru că suntem în plină vară și cu toții ne dorim să petrecem cât mai mult timp afară, e bine să fim și dotați corespunzător. Nu noi, ci mai degrabă grădina sau terasa care ne găzduiește.

Ideal este ca atunci când aveți un astfel de spațiu exterior la dispoziție, să îl armonizați și cu ceea ce se întâmplă la interior, pentru a crea un traseu corect, fluid și natural în întreaga amenajare.

Evident și în ceea ce privește amenajarea și mobilarea unui spațiu exterior, vorbim de eficiență, comoditate și trenduri. La eficiență mă refer nu doar la calibrarea mobilierului de exterior în spațiu, ci mai ales la calitatea materialelor din care este realizat. Pentru că majoritatea mobilierului este realizat în Asia,

din materiale locale, veți avea neplăcuta surpriză ca acesta să nu reziste prea mult la condițiile climatice de la noi. Adaptabilitatea esențelor organice nu este tocmai facilă și sunt puțini producătorii care au utilajele necesare pentru a asigura durată maximă de viață lemnului pe care îl prelucrează.

Cât privește mobilierul din elemente metalice, și aici avem foarte multe variante, căci metalul este la fel de versatil și poate prinde forme dintre cele mai diverse.

Mi-ar plăcea însă să scăpăm de clasicele fotolii și canapele care au împânzit grădinile, terasele și care au fost impuse ca mobilier standard și în centrul Brașovului. Este drept, trebuie păstrată o unitate de stil, dar cu siguranță că sunt și variante care să poată fi adaptate unui centru istoric cu aer medieval.

Până una alta, în grădina lui, fiecare face ce vrea, iar propunerile designerilor specializați în mobilier de exterior sunt din ce în ce mai glamouroase, iar cele mai recente apariții de pe piața italiană te trimit cu gândul

într-o lume dominată de petreceri luxoase, o lume a Marelui Gatsby, unde distracția

verii se petrecea afară, printre văluri, cu iubire. În grădina lui.

Chef Adrian NEAG

Mușchi de vită cu sos de portocale

Ingrediente:

- Portocală - 1 buc mare
- Ceapă verde - 3 fire
- Ulei - 2 linguri
- Mușchiuleț - 4 felii (a câte aprox. 150g)
- Sare
- Piper măcinat
- Sos Worcestershire - 1 lingură

Preparare:

Se spală bine portocala cu apă fierbinte, apoi se șterge. Jumătate din coajă se îndepărtează în

strat subțire, apoi se taie în fâșii de mărimea unui băț de chibrit. Se taie portocala în două, apoi se stoarce.

Se curăță și se spală ceapa verde. Partea verde, fragedă se taie în rondele subțiri, iar cea albă se toacă în cubulețe.

Se prăjește carnea în ulei, într-o tigaie mare, aproximativ 5 minute, timp în care se întoarce o dată, apoi se scoate. Se condimentează cu sare și piper și se menține caldă.

Se căleşte partea albă de la ceapa verde în zeama lăsată. Se adaugă sucul de portocală și sosul Worcestershire, apoi se fierbe amestecând continuu, până se îngroașă puțin. Se condimentează cu sare și piper, apoi se adaugă partea verde de la ceapa verde și coaja de portocală. Se pune carnea în farfurii preîncălzite și se toarnă deasupra sosul.

Servire:

Se potrivește cel mai bine alături de orez cu legume sau cartofi la tavă și salată verde, precum și un vin roșu robust.

Crama Girboiu

ROSE
ALIGOTÉ & MUSCAT
MERLOT & CABERNET

3 x 25 cl e

www.cramagirboiu.ro

În timpul vieții, Ecaterinei Cardini i s-a spus Momuloaia și a locuit multă vreme în Brașov. Era nepoata unui negustor din Șchei. Atunci când a murit, nimeni n-a stat s-o plângă. Nici nu s-a răcit bine în mormânt, că rudele au și început să se certe pe averea rămasă în urma ei. S-au dus la Tribunal, că doar nu erau să lase galbenii pe mâini străine. După un proces greoi, cel care a pus mâna pe o șesime din avere a fost chiar nepotul ei, scriitorul Ion Luca Caragiale.

Caragiale și averea mătușii din Brașov

Mama lui Caragiale, brașoveancă

Ecaterina Momolo Cardini, pe numele de față Gheorghevi, era nepoata negustorului brașovean Mihail Alexovici. Mama ei era soră cu Elena, bunica lui Caragiale. Mumuloaia era vară primară cu mama scriitorului și a locuit multă vreme în Șchei. Ecaterina Caraboas – pe numele de față – mama scriitorului, era fiica unui cunoscut negustor grec din Brașov, Luca Chiriac Caraboas. Tatăl, Luca Caragiale, avocat, fusese în tinerețe actor și, după o căsătorie ratată cu o actriță, Caliopi Caloropulos, și-a întemeiat o familie statornică alături de brasoveanca Ecaterina. Ca administrator de moșie, Luca Caragiale se stabilise în Prahova. Aici s-a născut, la 30 ianuarie 1852, în localitatea Haimanale, Ion Luca, viitorul mare dramaturg român.

Căsătorită cu un italian avut

Soțul bogatei mătușe din Șchei, Girolamo Cardini, zis Momolo, era un italian, supus austriac stabilit la București. Deținea mari averi. Era stăpânul terenului ce se întindea în zona Universității, unde a construit și primul local de teatru din București. La colțul Căii Mogoșoaii (Calea Victoriei de astăzi), ținea cofetărie și restaurant, cu bucate apusene și orientale. Specialitățile lui erau

curcanul umplut, răciturile, baclavalele și înghețatele. Muiere aprigă, cu un deosebit simț al afacerilor și foarte econoamă, își băga nasul cu folos în afacerile soțului.

Bordelul din Berlin al Momuloaiei

Pentru „relații utile”, la sugestia Mumuloaiei, soțul acesteia a cumpărat și un club în care se țineau balurile mascate ale celor „suspuși”, mai ales ale apărătorilor liniștii publice și ale odraslelor celor bogați. La Berlin, și-a cumpărat un mic hotel. Gurile rele din Șcheii Brașovului spuneau, nu fără teme, că îl folosea și în alte scopuri decât în cel de a caza drumeti. Noaptea, hotelul berlinez al Momuloaiei se transforma în bordel. De altfel, din acest motiv, a și avut neplăceri cu autoritățile vremii. Baniul luați de la prostituate au fost puși la păstrare, pentru zile negre.

Trei milioane de galbeni

Rudele Mumuloaiei din Șchei erau cu stare, dar au murit în tinerețe acesteia. Soțul ei a murit în 1859. Bună afaceristă și cu moșteniri însemnate, Ecaterina Cardini a strâns o avere de invidiat. La două decenii după moartea soțului, în 9 noiembrie 1885, a murit și ea. Atunci a început circulația. În casa ei din București s-au găsit cupoane, obligațiuni, rente. Femeie zgărcită, aceasta ascunsese

în saltelele din salon bilete ipotecare și o pungă cu nouă mii de napoleoni de aur. S-au mai găsit giuvaiere de aur și smarald. În total, averea ajungea la peste trei milioane de galbeni. Erau șase moștenitori principali, toți veri cu decedata. Unul dintre ei era pictorul Constantin Lecca, iar una dintre verișoare Ecaterina Caragiale, mama dramaturgului. Aceasta a semnat o procură în favoarea fiului, care a reprezentat-o la toate fazele procesului.

Praznicile Mumuloaiei

Încurcăturile juridice s-au ținut lanț. La Tribunal s-a prezentat și Maria Tabay, o fostă slujnică de-a moartei, care pretindea că este fiica nelegitimă. Cereea toată averea, dar s-a ales doar cu puțini bani. Până în 1908 au avut loc 15 procese numai pentru moștenirea Mumuloaiei. Caragiale era cel mai grăbit dintre toți, pentru că avea mari datorii. Din cauza unor învârteli juridice, s-a certat cu un bun prieten. Ba chiar, într-o fază a procesului i s-a contestat statutul de copil legitim. Nu se știa sigur dacă mama sa, Ecaterina, a fost căsătorită legal cu tatăl său, Luca Caragiale. Într-un târziu și-a câștigat partea. Însă, chiar și așa, Caragiale era veșnic dator, și, după ce își plătea creditorii, cu banii rămași, dădea mese copioase prietenilor. El numea aceste ospete praznicile Mumuloaiei.

Delavrancea, avocatul lui Caragiale

Celebru scriitor Barbu Ștefănescu Delavrancea a fost în timpul vieții și unul dintre cei mai cunoscuți avocați din țară. El l-a reprezentat pe Caragiale în procesul pentru obținerea moștenirii Ecaterinei Momolo Cardini. Un alt proces celebru în care Caragiale l-a avut avocat este cel împotriva lui Constantin Al. Ionescu-Caion, un ziarist care a afirmat că „Năpasta” a fost plagiată după un autor ungar. Caion l-a calomniat pe Caragiale susținând că „Năpasta” a fost copiată cuvânt cu cuvânt după drama „Nenorocul” a scriitorului ungar Kemeny Istvan, care ar fi fost tradusă în românește de Alexandru Bogdan în 1848 la Brașov. Inițial, Caion este condamnat la pedeapsa cu închisoarea corecțională pe timp de trei luni, la amendă și plata daunelor. La recurs, însă, este achitat pentru că își recunoaște public întreaga ticăloșie.

Refuzat de șaguniști

În tinerețe, având numeroase rude în Brașov, Caragiale a poposit de mai multe ori în orașul de sub Tâmpa. În 1864 și 1865, cu trupa de teatru Pascally, a jucat în spectacolul „Răzvan și Vidra” pe scena Teatrului Reduta de pe strada Hirsher. Împreună cu Eminescu, pe care l-a cunoscut la Giurgiu, Caragiale a fost

Printre oamenii de cultură brașoveni, care l-au cunoscut pe Caragiale, s-au aflat: Valeriu Braniște (născut în Cincu în 1869, publicist și om politic român, membru de onoare al Academiei Române), George Moroianu (născut în Satulung în 1870, om politic și președinte al Ligii Culturale a Românilor), Zaharia Bârsan (născut în 1878 la Sânpetru, dramaturg, fondatorul Teatrului Național din Cluj) și Ștefan Octavian Iosif (născut în Brașov în 1875, poet și traducător, membru fondator al Societății Scriitorilor Români).

copil de trupă. Peste ani și ani, dramaturgul a încercat să se angajeze ca profesor la Liceul Andrei Șaguna. Nu a fost acceptat. Pe vremea aceea nu erau primiți decât profesorii care și-au luat licența la Viena și Berlin. Ion Luca Caragiale a vrut să-l „mituiască” pe directorul de atunci al liceului, oferindu-se să susțină financiar, timp de un an, pe copilul acestuia, aflat la studii la Viena. A fost refuzat în mod public, destul de dur, după care a renunțat să mai devină profesor la școala brașoveană.

Bani pentru traiul berlinez

Abia în 1904 sunt scoase la licitație moșia și casa din București rămase după Momuloaia. Vânzarea efectivă s-a realizat – tot din cauza unor contestații – în 1909. Între timp, grație părții lui de moștenire, Caragiale a dobândit o rentă lunară între 500 și 1.000 de lei. Nu era o sumă exorbitantă, dar era suficientă pentru a asigura oricui, în acele vremuri, o viață onorabilă. În 1905 a murit Anastasia, sora tatălui său. Caragiale a câștigat la Tribunal și averea acesteia. Toate aceste câștiguri târziu l-au făcut pe scriitor să-și vadă visul cu ochii: în 1905, s-a stabilit cu familia la Berlin, cel mai cosmopolit oraș European din acea perioadă. A mai trăit șapte ani, în apartamente confortabile, fericit că se poate bucura de avantajele civilizației și de gustul nemților pentru muzică simfonică.

În anii '80 România nu era în stare să facă o minge rotundă

Fetișismul ăsta cu „ce bine era prin anii 80 când nu aveam tehnologia care să ne înstrăineze” combinat cu „era mai bine pe vremea comunismului” are o explicație biologică. Oamenii care au trăit în perioada aia fie se apropie de problemele cu prostata, fie sunt la menopauză. Un fenomen interesant, menopauza vine tot mai repede la românce în ziua de azi, pe la vreo 30 de ani le-apucă nostalgia după vremuri de demult. Singura problemă e că nu știu să croșeteze ca babele ungueroaice cu care socializa bunică-mea prin anii '80. Bărbații încep transformarea în Jabba tot de la vârsta asta.

Dar partea cu tehnologia e chiar mișto. Într-adevăr, prin anii ăia nu aveam tehnologie deloc, eu știu din proprie experiență. Practic, pe vremea aia mult-lăudată industrie românească, populată de oameni pregătiți profesional, forță de muncă calificată și alte bullshit-uri similare, știți voi, pensionarii care orăcăie azi că „am muncit o viață întreagă, am construit țara asta”, deci ăia, nu erau în stare să facă o minge rotundă.

Te duceai la librărie să iei o minge (așa era atunci) și o testai mai întâi. O aruncaii în aer să se

„Bine, dar mingile erau pentru copii. De ce dracu să pedepsești copiii pentru problemele tale? Pentru că ăsta e poporul, își urăște copiii. Mai țineți minte povestea cu copiii ăia morți în Argeș de prin februarie? În orice țară normală se lăsa cu arestări, anchete, dosare grele și alte figuri. La noi a fost un buzz de câteva zile și gata.

învartă să vezi dacă nu e ovală. 9 din 10 mingi erau ovale. Erau niște geoizi, așa cum învățam la școală despre pământ, că nu e o sferă perfectă. Așa erau și mingile alea.

Serios. O minge. Nu puteau face mingi rotunde. Bine, și restul tehnologiei era de rahat, că-și băgau picioarele în ea de treabă oamenii muncii, cu dispreț față

de ăla pentru care muncea. Nu le convenea munca în uzină, situația era grea și asta era forma lor de grevă japoneză, își băgau picioarele în ea de treabă. De-aia unul

din două televizoare se strica în trei zile de la cumpărare, două din trei radio-uri la fel, Daciile erau bune în măsura în care aveai cunoștințe medii de mecanică și electronică să le faci tunning după ce ieșeau din fabrică și tot așa. Nu există apartamente făcute în perioada aia cu pereți drepecți iar ideea de „garanție” era ceva ce ținea de domeniul fantasticului.

Bine, dar mingile erau pentru copii. De ce dracu să pedepsești copiii pentru problemele tale? Pentru că ăsta e poporul, își urăște copiii. Mai țineți minte povestea cu copiii ăia morți în Argeș de prin februarie? În orice țară normală se lăsa cu arestări, anchete, dosare grele și alte figuri. La noi a fost un buzz de câteva zile și gata.

Pentru că turbatul popor care semnează și iubește familia tradițională mai mult ca mniașca, are nevoie de copii în trei cazuri: când trebuie să-l pună la muncă, când trebuie să-l trimită după băutura și țigări și când trebuie să cerșească cu el milă, bani sau voturi. Nu e pentru el „e pentru copiii ăștia”. Fă-le o minge rotundă, dobitocule.

Ovidiu EFTIMIE

Agonia ca stare de confort

Noi ca nație suntem în agonie. Dar atât de obișnuiți suntem cu agonia, încât aceasta a devenit starea noastră de confort cotidian. Și agonizăm de nu câteva zile, săptămâni sau luni. Agonizăm din totdeauna. Agonia ne-a adus, ca nație, o gamă largă de comportamente anormale. Și toate aceste comportamente se reflectă în conduita celor pe care i-am ales să ne administreze viitorul.

Asociați în partide politice axate pe căpătuială rapidă și cu orice preț, căpușează fără odihnă și fără rușine tot ce apucă de parcă mâine ar fi sfârșitul lumii. Cultură? Care cultură, n-avem nevoie, produc americanii destule filme de prostit neuronii. Sport? Care sport, lasă că ne uităm la campionatele mari ale lumi. Nu-ți convine, pleacă nene în Spania, Italia, Anglia dacă vrei fotbal de calitate. Turism? Hai, încolonarea și marș la Mamaia. N-ai bani de Mamaia, atunci marș la Amara. N-ai bani nici de Amara. Stai acasă! Produse românești de calitate la un preț bun? Nu avem nevoie, e criză de supraproducție în țările civilizate,

Într-un stat civilizată, orice derapaj al guvernului este taxat instantaneu în stradă. Să fie terfelit un supus al Coroanei Britanice, sau un cetățean francez de către propriul guvern?

Sunt instantaneu câteva milioane de oameni în stradă, gata pregătiți să ia cu asalt instituții ale statului, chiar să înalțe și temutele ghilotine pentru execuțiile publice. Cetățeanul dintr-o țară democratică autentică este foarte sensibil, nu vrea agonie pe post de confort.

Vrea dezvoltare, vrea cultură, vrea turism, vrea sport. Vrea ca guvernul și aleșii lui să găsească soluții care să asigure un trai zilnic îndestulat și demn.

luăm de la ei. Combustibil ieftin? Nu, că are accize mari și strângem bani la bugetul de stat ca să avem ce căpușa. Școală? Dar pentru ce trebuie să înveți, oricum vei fi sclav. Ești bolnav și sunt medicamentele scumpe? Roagă-te...

Clasa politică vrea să ne facă să dispărem, ca să vândă la preț de nimic ce a mai rămas prin țara asta nevândut. Ei nu creează soluții de grup, de nație. Și nici nu-i interesează. Sunt interesați doar să se îmbogățească ultra rapid. Mai avem niște aur pe la Roșia Montana care era numai bun de

„combinat”, că petrolul, gazele, pădurile sunt amanetate de mult. Suntem ținuți în agonia salariilor mici, neîndestulătoare, și a cheltuielilor mari. E un lux să trăiești în țara asta. Ei ne afectează până și identitatea. Își bat joc de noi, fiind prea ocupați cu „combinația” și cu profiturile pentru partid. Nu ne lasă nici să trăim, nici să murim. Și ne dau falși eroi, sub chipul unor semianalfabeți care găjâie manele, ciobani milionari în euro, pocăiți cu mașini de lux, care au două clase mai multe ca trenul, pițipoance dezmațate fără rușine,

pregătite să se „întindă” chiar și prin șanț pentru un trai mai bun, politicieni soiși cu dosare penale care se țin cu disperare de scaunele ocupate, remarcați printr-o nesimțire cruntă. Repere sociale care ne afectează, ne sugrumă,ucid în noi orice speranță de a ne însănătoși. Pentru că generațiile ce urmează sunt obeze, obtuze și gata imbecilizate, cu probleme la coloană de atâta privit în smartphone și tabletă. Pentru că am ajuns să relaționăm anormal între noi, grație autismului social indus. Pentru că am devenit delăsători și incapabili. Suntem nemulțumiți, dar doar atât. Uneori mai vocali pe facebook, dar greu ne organizăm să ieșim în stradă. Cum am mai spus, ne unește doar un pericol iminent, sau o tragedie. Sunt pe cale să neucidă visele.

Într-un stat civilizată, orice derapaj al guvernului este taxat instantaneu în stradă. Să fie terfelit un supus al Coroanei Britanice, sau un cetățean francez de către propriul guvern? Sunt instantaneu câteva milioane de oameni în stradă, gata pregătiți să ia cu asalt instituții ale statului, chiar să

înălțe și temutele ghilotine pentru execuțiile publice. Cetățeanul dintr-o țară democratică autentică este foarte sensibil, nu vrea agonie pe post de confort. Vrea dezvoltare, vrea cultură, vrea turism, vrea sport. Vrea ca guvernul și aleșii lui să găsească soluții care să asigure un trai zilnic îndestulat și demn. Înțelege mecanismele de bază ale funcționării unui stat, și ca atare penalizează prin vot sau prin ieșirea în stradă orice tentativă de a ataca libertățile cetățenești. De aceea acolo avem o democrație funcțională, unde banul public este cheltuit judicios în interesul cetățeanului, și nu ca la noi, să îngrășe himera flămândă din spațele oricărui partid.

În loc să ne lase să agonizăm, și să ne bage asta sub nas ca fiind confort, guvernul ar trebui să gasească soluțiile certe și eligibile pentru a dezvolta această țară. Vreau să simt că în fiecare zi este mai bine pentru fiecare cetățean al acestei țări. Vreau să mă trezesc în fiecare dimineață cu certitudinea că aleșii mei se preocupă de bunăstarea noastră.

Dan VĂJU

Realități paralele

► Naționala noastră de fotbal este singura formată din nativi români, scriau deunăzi ziarele de sport. Această statistică ascunde însă, dincolo de mândrie, un adevăr trist: niciun sportiv de performanță din țările sărace ale lumii nu alege România ca destinație a împlinirii sale. Nu suntem atractivi pentru nimeni, nici chiar pentru noi înșine...

Adrian Năstase a vorbit la un moment dat despre două Români. Cred că era într-o confruntare televizată cu Traian Băsescu, în campania electorală din 2004. Chiar dacă altceva ar fi vrut să spună, cele două Români s-au văzut foarte bine: Năstase părea exponentul clasei bogate, iar Băsescu – al celor mulți și săraci. Părea reprezentanții a două Români ce funcționau în paralel, cu forțe și obiective diferite. Aroganța a pierdut competiția electorală, dar victoria nu a aparținut României supuse, ci tot feudalilor. Români s-au dus după fentă, cum se spune în fotbal, iar Traian Băsescu a fost un dribleur mai mult decât iscusit.

Prea puține capitole-cheie s-au împlinit în timpul domniei lui Traian Băsescu. Procesul comunismului a fost un episod zgomotos și mediatizat, care nu a dus decât la condamnarea simbolică a regimului de tristă amintire între pereții Parlamentului.

Pactul pentru educație a fost o altă poveste. Un ministru agitat a introdus camerele de supraveghere la examenele școlare, dar nimeni nu s-a aplecat asupra programelor școlare, asupra finanțării corecte a școlii românești sau asupra nevoilor dascălilor. Nimeni nu s-a uitat cu seriozitate la școlile din țări mai

dezvoltate decât România. Citim cu plăcere pe internet despre școlile din Finlanda, Suedia sau Marea Britanie. Dar atât. Noi ținem elevii în două schimburi la școală, avem clase supraaglomerate, plătim prost profesorii, încurajăm meditațiile private și, după un bacalaureat bine supravegheat, tinerii care nu merg la facultate nici nu știu să facă nimic, nici loc de muncă nu găsesc.

Agricultura, dacă nu e vândută, e doar de subzistență, iar mediul rural e acoperit de praful ulițelor. Sănătatea e diluată cu Hexi Pharma, iar spațiile comerciale din orașe sunt dedicate farmaciilor, băncilor sau agențiilor de pariuri sportive. Dar și agricultura, și sănătatea, și comerțul sunt controlate direct sau indirect de statul român. Iar statul pune în fruntea instituțiilor oameni legați de partidele politice aflate la guvernare.

Sunt doar câteva lumi paralele care conviețuiesc fără să se atingă în acest spațiu numit țara noastră. La matematică am învățat că două

drepte sunt paralele pentru că nu se intersectează niciodată.

Realitățile paralele sunt rezultatul a două agende diferite. Prima și cea mai bine încheșată este cea a clasei conducătoare. Cealaltă, mai difuză, este a celor mulți. O agendă care nu e altceva decât suma agendelor fiecăruia.

Nu vreau să spun nici că fiecare om politic este corupt, nici că fiecare cetățean este nefericit. Ceea ce este însă limpede, iar participarea la alegerile locale a dovedit-o, este faptul că nu mai există încredere în „proiectul comun”. Binele public, în loc să fie identificat în autostrăzi, ca să dau numai un exemplu din zona cea mai vizibilă, a infrastructurii, a devenit o noțiune abstractă.

Eroarea majoră de înțelegere aparține partidelor politice. PSD și PNL, fiecare cu sateliții săi, au pe agendă câștigarea puterii, care a devenit un scop în sine, și nu un mijloc de realizare a proiectelor comune. Liderii celor două partide mari au probleme de credibilitate nu (numai) ca persoane fizice, ci ca purtători de energie într-o construcție socială și economică profundă. Partidele mai mici se raportează și acestea în mod exclusiv la jocul de putere. Președintele Klaus Iohannis pare să nu fi înțeles că, fiind ales prin vot direct, trebuie

să fie promotor al creșterii țării și al limpezirii apelor. Ridicilizarea apetenței președintelui pentru călătorii nu reprezintă altceva decât o reacție publică firească față de o persoană care părea să întrunească extrem de multe așteptări, dar a trecut pe lângă subiect.

Cele două lumi par mai departe una de alta decât oricând. Corăbiile politice ajung în porturi doar o dată la patru sau cinci ani și descarcă

doar cuvintele pe care hamalii din port vor să le audă. Dar nici aceștia, cel mai adesea amărăți, nu se mai reped să le descarce. Apoi cărmacii își duc bărcile cât mai departe de țarm, de parcă nu ar vrea să mai aibă nimic de-a face cu portul dezolant din care au plecat.

Tudor ARTENIE
articol preluat
din România Liberă

Institutul de dizabilități politico-administrative

Accinte

Nu mai explic încă odată pentru ce am considerat că este nevoie de acest institut, pentru că am făcut-o în numărul trecut. Amintesc doar și recomand lucrarea profesorului belgian de psihologie Pascal de Sutter, expert în psihologie politică, „Acei nebuni care ne guvernează” și veți înțelege că - măcar puțin - trebuie să fim vigilenți și să analizăm comportamentul aleșilor. Nu înseamnă că toți ce vor trece prin prisma „institutului” nostru au reale dizabilități sau afecțiuni, însă și infatuarea, cultul personalității, egocentrismul, lipsa altruismului, fariseismul și fățărnicia sunt, prin prisma noastră vis à vis de un ales, la fel de periculoase ca și cum un bolnav psihic cronic, rupt de realitate ar fi pus într-o funcție publică și de conducere chiar! Astăzi ne referim la Arnold Ungar, domnul Arnold, fost Ungureanu. Personaj masiv, bine înfipt pe picioare, cu aspect de rugbyist, are toate aparențele unei tipologii echilibrate. Ei bine, domnul Arnold Ungar (fost Ungureanu), în ciuda acestui aspect, este un perpetuu căutător al combinației perfecte între yin și yang, cel puțin din punct de vedere politic,

nu ar fi fost un adevărat politician dacă nu ar fi făcut mofturi ca o prințesă năzuroasă atunci când este pețită, dacă

nu ar fi trecut pe la PNȚCD, PSD, pentru ca într-un final să opteze pentru FDGR (Frontul Democrat German din România). Atunci când și-a schimbat numele, am crezut că s-a măritat prințesa și ea ne-a întărit aceasta, ne-a spus că „Ungar” este varianta germană a numelui „Ungureanu”, deci e posibil ca prințesa noastră să se fi oprit între timp la peșitorul FDGR, întrucât ia luat numele, (nu mai spunem că de fapt ea a alergat după peșitori, dar, ce să-i faci dacă-i puțin urâtică!). Bine că acum prințesa este relaxată și nu mai are bufeuri! Profesional domnul Arnold Ungar (fost Ungureanu), est un avocat destul de cunoscut și de un relativ succes, dar, dacă „te uiți pe net” la descrierea activității de avocatură este și civilist și penalist și de toate. Bine, nu e vina lui, în România așa sunt toți avocații, experți în toate domeniile dreptului, buni la toate, „fete în casă”, dar asta e un alt subiect pe care îl vom aborda la un moment dat. Ei bine, domnul din speță - ca să vorbim avocațeste - este într-o mare eroare chiar cu propriul său nume. Ne zice foarte sigur pe dânsul că „Ungar” este varianta germană a lui „Ungureanu”. Nimic mai

greșit, „Ungureanu” nu are variantă germană. Etimologic, „Ungureanu” reprezintă un român din Ardeal care a trecut în Oltenia sau Muntenia, aceștia erau numiți „ungureni”, deci nu are cum să existe o variantă germană a numelui Ungureanu. Se vrea într-o variantă omul care și-a schimbat numele, că de și cu crucea de fier la gât, trebuie să pară mai obersturmfuhrer. Într-adevăr, slujba de figurant într-un film cu naziști ar îndeplini-o cu un oarecare succes, caporal la bucătărie. În ceea ce privește relația cu FDGR, acesta singur a spus că-i place, întrucât este o „organizație mică și jucăușă”. Asta este ca în bancul cu Margit: când o întrebă doctorul satului cum îi place, ea îi răspunde: „Domnu' doctor, nu contează chit de lung, contează dache scurte, se este vesele și jucheușe!” În altă ordine de idei, alte atribute ale domnului Arnold, nu știu ce să zic, dânsul a zis că-i place mic și jucăuș, deh, cum le dă Dumnezeu! Acum opinia institutului de dizabilități, puțină paranoia, puțină bipolaritate, cultul personalității, dar, ce să zicem, acesta este un pamflet și nu are nici o legătură cu realitatea Brașovului.

Deputat Maria Grecea:

Infrastructura DN1 nu poate garanta siguranța participanților la traficul rutier

► În octombrie 2015, am primit un răspuns de la DRDP Brașov prin care mi se transmitea faptul că au fost efectuate, în urma sesizării mele, o serie de lucrări de marcare și semnalizare și ca urmează o sedință comună cu Poliția Codlea astfel încât să identifice zonele de risc și să efectueze noi lucrări. În toată această perioadă, nu a fost luată nicio măsură cu privire la rigolele de scurgere, la parapete sau la alte lucrări de semnalizare.

Săptămâna trecută în județul Brașov, pe Drumul Național 1, pe raza localității Perșani, a avut loc un accident de circulație soldat cu 4 decese și peste 20 de persoane rănite. Un autocar cu elevi, care se deplasau la o manifestare culturală, a acroșat un parapet despărțitor și s-a răsturnat pe sensul opus de mers.

La momentul producerii accidentului, mă deplasam din Codlea către Brașov, iar pe drum am văzut numeroase autospeciale ale pompierilor și ale SMURD, îndreptându-se către locul accidentului. Cu toate că sunt obișnuită cu accidente produse pe sectoarele DN1 dintre Codlea și Făgăraș, la aflarea tragediei care s-a produs, am fost șocată, dar am simțit și un puternic sentiment de revoltă!

În urmă cu un an, am demarat o campanie menită să garanteze siguranța participanților la trafic pe DN1, prin mai multe adrese către: Poliția Codlea, Direcția de Drumuri și Poduri Brașov,

Inspectoratul de Poliție Brașov, Ministerul Afacerilor Interne, CNADNR.

Printr-o adresă înaintată Direcției Județene de Drumuri și Poduri Brașov, reclamam starea precară în care se află anumite sectoare ale DN1, riscurile generate de rigolele de scurgere extrem de adânci, lățimea extrem de redusă a drumului, dar și existența unor obstacole care pun în pericol desfășurarea în condiții de siguranță a traficului rutier.

În octombrie 2015, am primit un răspuns de la DRDP Brașov prin care mi se transmitea faptul că au fost efectuate, în urma sesizării mele, o serie de lucrări de marcare și semnalizare și ca urmează o sedință comună cu Poliția Codlea astfel încât să identifice zonele de risc și să efectueze noi lucrări. În toată această perioadă, nu a fost luată nicio măsură cu privire la rigolele de scurgere, la parapete sau la alte lucrări de semnalizare.

În luna ianuarie 2016, după

aproape 4 luni de așteptare, revin cu o interpelare către DRDP Bv iar răspunsul a fost unul sfidător, care denotă doar nesimțirea și disprețul unor funcționari pentru atribuțiile pe care le au, dar și pentru cetățeni. Astfel, doamna director mi-a precizat că întreaga parte carosabilă a DN1 se prezintă în condiții bune de circulație, fără obstacole care să pună în pericol desfășurarea traficului rutier.

Am toată convingerea că responsabilitatea aparține, în cea mai

mare măsură, reprezentanților DRDP Brașov. Rolul parapetilor despărțitori, mai ales pe un drum în pantă, este exact acela de a preveni pătrunderea (sau răsturnarea) autoturismelor pe sensul opus. Ceea ce s-a întâmplat cu autocarul din Iași ne demonstrează, însă, faptul că infrastructura DN1 nu poate garanta, încă, siguranța deplină a participanților la traficul rutier. Totodată, consider că se impune și îmbunătățirea dialogului instituțional dintre Poliția Rutieră și DRDP,

agenții fiind cei care pot sesiza în timp real problemele care apar pe anumite tronsoane de drum, iar pentru îmbunătățirea gradului de siguranță rutieră, accentul trebuie să fie pus și pe PREVENȚIE!

Având în vedere tragedia de vineri, 17.06.2016, consider ca doamna Angela Nicula ar fi trebuit să își înainteze demisia și să lase locul unei persoane competente și responsabile.

De asemenea, în perioada imediat următoare, voi adresa o serie de interpelări către CNADNR, pentru a mi se prezenta situația lucrărilor efectuate pe tronsoanele DN1 care străbat județul Brașov, sumele achitate pentru respectivele lucrări, precum și un raport din care să reiasă starea tehnică în care se află DN1 la ora actuală.

De asemenea voi adresa un apel către Ministerul Educației, prin care voi solicita să fie monitorizate toate activitățile extrașcolare ce se vor desfășura pe perioada vacanței de vară, când sunt organizate numeroase tabere și excursii pentru elevi.

Ceea ce mă îngrijorează cel mai tare este însă incompetența și nepăsarea de care dau dovadă anumiți factori responsabili. Oare chiar este nevoie să avem constant câte o tragedie de genul celei de la clubul Colectiv, pentru a conștientiza problemele cu care ne confruntăm?

Găgăuzii și flota NATO

Raluca
FEHER

Vreau să vă spun niște chestii haioase despre Roșia Montană, dar mai bine o las pe mâine. Îmi zic să scriu despre întâlnirea cu fanele Americii dezgolate care vor să ia ayahuasca și și-au aranjat ședințe cu un șaman importat. La Breaza. Ayahuasca la Breaza. Mă hotărâsc în ultimul moment să scriu despre asta săptămâna viitoare.

Voi scrie despre Iohannis, bulgarii și flota de la Marea Neagră. Asta voi scrie. Dar povestea va fi servită cu mantinela.

Căci ea începe în Balgarevo, un

sat puchinos de lângă Kavarna. Acasă la Krasimir. Tricou cu Iron Maiden, 40 de ani, blugi cu talie înaltă, Krasimir e starul local după ce a apărut la toate televiziunile bulgărești din zonă ca lider al rezistenței balgarevene.

Satul e de găgăuzi. Adică un neam turcic. Înțeleg turcă, dar vorbesc o limbă arhaică pe care ar fi înțeles-o perfect emirii de la curtea lui Mahmud al II-lea.

Sunt 1375 de oameni în sat și cu toții au ieșit în stradă să lupte împotriva mafiei din Kavarna.

– Fugi domle de aici, a ieșit tot satul în stradă?

Krasimir clipește uimit de uimirea mea.

Normal. Găgăuzii sunt uniți. În 1878 au ridicat o baricadă mare și au tras în turci dar și în ruși veniți să îi elibereze. R-ați ai dracului cu toții!

Povestea asta o știe tot satul dar nu o înveți la școală.

Acum, găgăuzii s-au trezit cu drumurile către cele două plaje ale satului blocate cu cataroaie aduse

de câteva camioane de la Kavarna. Cel mai mare mafiot din oraș, unul de a făcut trafic de mașini furate și apoi a ciordit aur, a intrat în politică și o finanțează pe primăria hrăpăreață. Ea i-a concesionat plajele orașului, el a strâns șlapii, peturile, sârmele și hoiturile de pisici, a trântit iute un bar și un restaurant și a așteptat să vină turiștii. Dar turiștii mergeau la plajele din Balgarevo.

Ce ne facem fetelor?

Închidem plajele găgăuzilor.

Dar găgăuzii sunt dați dracu, v-am spus doar că au tras în 1878 și în turci și în ruși. Au mutat cataroaiele, au ieșit în stradă puși pe bătaie și primăria a băgat rapid în marșarier.

Acum ați mai trage în ruși?

Nu. Rușii sunt șmecheri. Putin e singurul care poate să facă față Statelor Unite care sunt sursa răului. ISIS, Irak, Siria, al-Qaeda, Afganistan, Pakistan, Boko Haram, toate sunt bube scărpinate de degetele murdare ale americanilor, bube care au copt și ne-au dat septicemie globală. Să vină Putin

să taie piciorul, să-l zvârle pe foc, să oprească infecția.

Rușii sunt singurii chirurși care știu să amputeze curat.

Iohannis își plimbă solemn vocabularul lătit pe ecranul televizorului. Vorbește despre studiul limbii române ca limbă maternă. Apoi spune ceva despre flota NATO în Marea Neagră. Premierul Borisov zice că bulgarii sunt pașnici și refuză.

Nu vrea probleme cu Putin.

Cine ar vrea probleme cu Putin?

Iohannis nu a mers la deschiderea oficială de la Deveselu. Măi Borisov, crezi că eu vreau probleme cu Putin?

Din radioul de pe etajeră curge Smoooooke on the waaaater, fire in the sky.

Krasimir ține ritmul cu piciorul. Americanii au dat nas mafiei, UE a distrus economia, noroc cu turiștii ruși care vin la el, la Balgarevo și stau câte o lună. Ele, cu copiii. Ei vin câteva zile, beau o leacă, mănca un mișmaș și pleacă acasă după ce se bat cu ucrainenii care vin la

Balgarevo, beau o răchie, mănca un cevapcic și apoi sunt puși pe harță.

Nu o să fie nicio flotă NATO în Marea Neagră. Bulgarii sunt pașnici iar Iohannis are șiretenia unei oi țurcane. Pleacă domle la tine acasă și lasă-ne-n pace cu limba română și propunerile tale otrăvite.

– Străbunicu a fost omorât de români, când ați avut voi cadri-lateru. Și ați umplut și Kaliakra cu foci, le-a primit cadou regina voastră de la cineva. Animale mari, masive, pescarii se băteau cu ele pe pește. Noroc că au dispărut prin anii '70, atunci când se pescuia cu dinamită. Atunci cred că am văzut ultima focă.

Apropo, știați că Smoke on the Water a fost compus la festivalul de jazz de la Montreux, când la concertul lui Zappa a luat foc casinoul în care cântau și fumul s-a întins peste lacul Geneva?

Da. Dar asta este o altă povestire.

De ce Brexit nu există

► Singurul referendum național ținut de atunci în România a fost referendumul din 2012, pentru demiterea președintelui Traian Băsescu, dar acel referendum a fost invalidat juridic pentru lipsă de cvorum. Nici un alt referendum pentru optimizarea legislației nu s-a mai ținut sau propus în România de la acesta din 2009. În noiembrie 2015, numărul de parlamentari ajunsese la 588.”

Vântul fierbinte pocnește cu pumni transpirați în ferestre.

-Uite cheia, vino poimăine și udă florile, jumătate de cană la mușcate, colțunașii înghit o cană întreagă, la cactuși pui doar câteva picături.

Ai mei pleacă la Londra, sunt stresăți. Dacă nu au în cameră televizor? Cum e cu micul dejun? Și-au luat câteva conserve de pate, o rudă de salam de Sibiu și o caserolă cu brânză cu mușcegai. Taică-miu e mai calm. Are 150 de minute gratuit pe care le poate vorbi în Uniunea Europeană.

-Ai două zile să le consumi.

Ăștia ies pe 23 din Uniunea Europeană. Spune-le așa: pliz, don't leave EU yet. Wait till I spend my 150 minutes. I can talk about football. Or, better, I can talk about another referendum, the Romanian referendum.

Chiar așa. Referendumul ăsta de la englezii e tot unul consultativ?

Probabil. Asta înseamnă că, dacă poporul s-a săturat de mirosul de usturoi, cârnați și bere venit de pe continent și vrea să ia o gură de aer, de fapt nu se întâmplă absolut nimic?

Cam ca la noi?

Să ne amintim. 22 noiembrie

2009. 77,78% din cei care au votat la referendum au cerut reducerea numărului parlamentarilor la 300.

Zice wiki: „Întrucât conform Constituției României, poporul își exercită suveranitatea atât prin reprezentanții aleși în Parlament, cât și direct, prin referendum, Parlamentul este obligat să acționeze în sensul dat de rezultatul înregistrat. Pentru trecerea la Parlament unicameral este necesară modificarea Constituției, procedură care se validează printr-un alt referendum. Reducerea numărului de parlamentari se face prin lege organică, inițiată și adoptată în Parlament și promulgată de șeful statului. Ca răspuns la apelul la referendum făcut de președintele Traian Băsescu, Partidul Național Liberal a introdus în 2009 un proiect de lege care ar fi redus numărul de parlamentari la un total de 316 de reprezentanți – 99 de senatori și 217 de deputați. Proiectul a rămas fără efect. După

referendum, de la 471, numărul de parlamentari români, nelimitat prin vreo lege, a continuat să crească prin efectele redistribuirii de scaune parlamentare de la alegeri.

Singurul referendum național ținut de atunci în România a fost referendumul din 2012, pentru demiterea președintelui Traian Băsescu, dar acel referendum a fost invalidat juridic pentru lipsă de cvorum. Nici un alt referendum pentru optimizarea legislației nu s-a mai ținut sau propus în România de la acesta din 2009. În noiembrie 2015, numărul de parlamentari ajunsese la 588.”

Care va să zică, referendumul e o caterincă. Poporul este o domniță înghesuită într-o debara umedă de către politicianul șofer de tir, poporul zice „nu” dar șoferul știe că „nu” e „da”. Așa că, în loc să-i scoată mâna din chiloți, politicianul mai îndeasă înăuntru un parizer și trei cârnăciori de bere.

Parlamentul trebuie să modifice Constituția, apoi să mai organizeze un referendum. Au trecut deja 7 ani, poate peste alți 10, când Băsescu o să vină iar la putere, o să avem o Constituție modificată și parlament unicameral.

La fel trebuie că e și în Anglia.

Taică-miu poate să stea liniștit.

Are 150 de minute gratis în Uniunea Europeană pe care le poate consuma în călătoria din Londra. Sau le poate păstra pentru următoarea excursie în Anglia din 2023.

Marea Britanie nu pleacă nicăieri căci Brexit nu există.

E țiganu cu sacul căruia părinții te speriau că te dau când nu le făcea pe plac.

E Keyser Soze.

„The greatest trick the Devil ever pulled was convincing the world he didn't exist.”

Pace.

Raluca FEHER

Curajul de a spune lucrurilor pe nume!

► Tot mai des am observat că oamenii nu mai au curajul de a-ți spune în față ce părere au despre tine sau despre o anumită situație. Mi se pare ciudat să ajungi să îți minți prietenii, să le spui doar lucrurile pe care vor să le audă. Atunci te mai numești prieten?

Mereu am fost de părere că oamenii care îți cer părerea, trebuie să o accepte, nu să se conformeze. Dar nici nu înțeleg de ce ajung să se supere. Poate pentru că sfatul primit nu se potrivește cu cel așteptat de ei, din invidie că ai avut o idee mai bună. Prietenii sunt acei oameni cu care ne place să ne înconjurăm, ne place să-i avem alături, avem încredere în sfaturile lor, oameni care vor avea curajul

să spună lucrurilor pe nume, într-un mod diplomat, încât să se facă înțelegi.

Aș aprecia dacă oamenii din jurul meu ar avea curajul să spună lucrurile drept în față, fără prea multe ocolișuri, cu diplomatie, repet, fără jigniri, doar adevărul, părerea lor proprie. Este chiar atât de greu? La fel și atunci când cineva se supără pe mine, aș vrea să știu motivul supărării. Aș avea astfel posibilitatea să mă apăr, să explic de

ce am spus ceva sau de ce am reacționat într-un anumit fel.

Poate am fost greșit înțeles, poate m-am exprimat greșit, poate am o justificare. Dar niciodată nu ni se dă acest drept, dreptul de a ne apăra. Oamenii preferă să rupă prietenii, să stea supărați, decât să încerce să comunice.

Comunicarea poate face mai mult decât ne putem aștepta, și uneori poate e mai util să trecem peste orgoliu și să discutăm deschis decât să ținem supărarea și să ne otrăvim astfel sufletul.

Alegeți să discutați cu oamenii dragi în loc să distrugeți o prietenie frumoasă!

Și acest lucru este valabil nu numai în cazul prietenilor, este valabil în orice

relație umană pe care o aveți cu cei din jurul vostru: profesională, de vecinătate, familială. Haideți să spunem lucrurilor pe nume, fără jigniri și atacuri la persoană!

Haideți să încercăm să acceptăm părerile celor din jurul nostru, chiar dacă nu suntem de acord cu ele și chiar dacă nu vrem să le aplicăm. Pur și simplu fiecare are dreptul la o părere despre cei din jur, despre un proiect, despre un vis!

Aveți curajul să spuneți lucrurilor pe nume! Aveți curajul de a îl accepta pe cel de lângă voi!

Cristi PREPELIȚĂ

SC HEALTH VET SRL
BRASOV

Str. Alexandru Ioan Cuza nr.24
Telefon: 0268.418.956
Urgențe: Tel: 0740.088.714
E-mail: contact@health-vet.ro

AES ALDEMAR AES
Service auto specializat în reparații

Electromotoare
Alternatoare

Orice tip, garanție, piese de schimb

Săcele, str. Alexandru Lapedatu nr. 7
Tel. 0268.27.61.53, 0741.11.80.88. www.aldemar.ro

GAZETA
BRASOVULUI

Editat de SC ABC Medianet Galaxy SRL
Director: Alexandru PETRESCU
tel: 0787.89.86.36
gazetabrasovului@gmail.com

Tipărit la Tipogramm SRL Brașov
tipogramm@yahoo.com
Tel/fax: 0268.42.77.60

Alături de toți cititorii noștri
Zilnic online, săptămânal pe hârtie
www.gazetabrasovului.ro

Adi Szabo, antrenor FC Brașov:

„Singura soluție pentru FC Brașov este un nou început”

Agonia continuă! FC Brașov a mai primit o păsuire, în ceea ce privește declararea sau nu a falimentului. Limita fixată la 22 iunie a fost depășită, echipa brașoveană primind un nou termen, respectiv, 3 august. Aceasta, cu toate că ANAF, a solicitat intrarea societății care coordonează activitatea stegarilor în faliment, din cauza datoriilor foarte mari. Medicul echipei, Gheorghe Popa, președintele CA al FC Brașov, a menționat că se află din nou în discuții cu niște investitori italieni, pentru preluarea clubului, cu datoriile cu tot. Potențiali investitori italieni sunt așteptați la Brașov la sfârșitul acestei luni. „Vom vedea ce se va întâmpla, avem promisiunea unor investitori din Italia, că vor veni pentru a evalua clubul la Brașov. Este adevărat că datoriile clubului au crescut dar asta s-a întâmplat pentru că baza ICIM a fost inclusă în patrimoniu. Trebuie să facem orice să salvăm această echipă cu

tradiție în fotbalul românesc”, a precizat medicul George Popa. În această perioadă, fotbaliștii, puțini câți au mai rămas sub contract, sunt

în vacanță, dar toată lumea așteaptă cu sufletul la gură desfășurarea ostilităților, inclusiv antrenorul Adi Szabo, care ne-a declarat:

„Datoriile care se vehiculează, 8 milioane de euro sau 16 milioane de euro, sunt mari. Diferența aceasta pentru mine chiar este un semn de

întrebare. A apărut ulterior o sumă semnificativă, care fost adăugată la masa credală. Indiferent despre ce sumă este vorba, mi se pare foarte mare și consider că puțini oameni, spre mai deloc, ar putea să plătească niște datorii imense. Suma vehiculată este prea mare, ca să mă gândesc că cineva ar putea să accepte preluarea clubului. Obiectiv fiind, cred că a începe de la zero, cu o bază mai sănătoasă și mai aproape de realitatea românească este singura soluție care ar mai putea ajuta la ceva, singurul element benefic, pentru FC Brașov și pentru fotbal, în general. Să nu uităm că și alte nume mai mari de echipe au trecut sau trec prin momente dificile, iar o nou promovată, Rapid, este chiar în faliment, însă a făcut recurs. Aceasta este economia de piață și aceasta este mentalitatea care a fost indusă patronatelor, privind introducerea în insolvență. Aceasta, doar cu scopul de a scăpa de datorii”

BASCHE

Brașovul, locul de pregătire a două echipe naționale de baschet – junioare

► **Echipele naționale feminine de junioare ale României au început pregătirile, în vederea participării la Campionatele Europene din acest an, întreceri care se vor derula în iulie și august, la Oradea (U16), Sarajevo (U18) și Podgorica (U20).**

Naționalele tricolore U16 și U20 se pregătesc în cantonamente la Poiana Brașov, respectiv, Brașov, în timp ce echipa reprezentativă U18 se află în pregătire la Bușteni.

Naționala feminină U20 este antrenată de brașoveanul Dan Calancea

Prima națională juvenilă, care intră în focurile Campionatelor Europene, este selecționata feminină U20. Tinerele baschetbaliste tricolore s-au pregătit la poalele Tâmpiei sub bagheta antrenorului brașovean Dan Calancea, sprijinit de secundul Miruna Crasnic și fizioterapeutul Constantin Muscă. Pentru întrecerile continentale, programate în perioada 9-17 iulie, în localitatea Podgorica (Muntele Negru), a fost convocat un lot format din 16 sportive, printre care și câteva tinere speranțe din întrecerile autohtone, precum brașoveanca Ana Ferariu, Ioana Ghizila, Mihaela Maxim, Andreea Aursulesei, Teodora Neagu, Raluca Matei, Alina Pop,

Emilia Gherman sau Timeea Peter. Conform programului de pregătire, naționala U20 a României a încheiat la începutul acestei săptămâni cantonamentul de la Brașov și a plecat în Ungaria, pentru a susține câteva meciuri amicale, cu naționala țării vecine. Din 25 iulie, tinerele noastre baschetbaliste vor reveni la Brașov pentru o nouă săptămână de cantonament, după care vor pleca la București, unde vor susține, până la plecarea spre Podgorica, câteva meciuri de verificare cu naționala Marii Britanii. La startul Campionatului European U20 și-au anunțat prezența 13 echipe naționale, care sunt împărțite în patru grupe preliminare. La tragerea la sorți de la Munchen, naționala României a făcut parte din urna a treia valorică și a fost distribuită în Grupa B, alături de Belarus, Croația și Bulgaria.

Lotul național U16 se antrenează la Poiana Brașov

Ultima națională feminină de junioare care va intra în focul Campionatelor Europene din

această vară este cea a categoriei de vârstă U16. Tinerele noastre cadete se află de la începutul acestei săptămâni în Poiana Brașov, sub comanda antrenorului principal Cătălin Tănase, sprijinit de secundul Larisa Toma. Pentru întrecerea europeană, găzduită de Oradea, în perioada 5-14 august, staff-ul tehnic a convocat în pregătire un lot format din 16 sportive, de mare perspectivă din campionatul autohton, precum brașoveanca Maria Ferariu, Nicolette Orban, Silvia Spier, Irina Părau, Alexandra Ghiță,

Helga Csurulya, Reka Ferencz, Carla Popescu, Rebecca Coroian, Daniela Topan, Denisa Vati, Daria Rusu, Aria Casale, Adina Ciciovan și Ștefania Catinean. Conform programului de pregătire, după stagiul din Poiana Brașov, naționala feminină U16 va participa, începând din 30 iunie, la un puternic turneu internațional amical în Polonia, după care, în 4 iulie va reveni în țară, urmând să se pregătească la Târgoviște. La mijlocul lunii iulie, tinerele tricolore își vor testa forțele în cadrul unui turneu de

verificare, cu naționalele Turciei, Bulgariei și Austriei, iar din 21 iulie naționala pregătită de Cătălin Tănase și Larisa Toma se va muta la Oradea, gazda întrecerilor continentale, pentru o ultimă perioadă de pregătire, în care va fi definitivat lotul pentru „europene”. La startul Campionatului European U16 și-au anunțat prezența 23 de echipe naționale, împărțite, pentru prima fază a competiției în patru grupe. Naționala României a fost distribuită în Grupa D, alături de Belgia, Polonia, Norvegia și Macedonia.